

סניף "שומרו משפט" * כ"ז מידות לפקוח על: החנות, עקלם, סדרת, חותם, פקס דין, גיטין * מונע מלבד שלא קפוח מופת: לហוצאות דין, לחץ מוות, לתקין תוך, למא בבורות, ובמונע

התראת ב"ד [ג] – להסיר מכשול חמור ד"אשת איש"

הן פנה אלינו מ"ה יודל ראטטער ני"ז מאנטווערטן, וערער שנאסר על ידי המשטרה בירושלים בליל ט' תמוז תשס"ט – ע"פ בקשת הפוקר "הרבר" דוב דאמב – והיה שם עד למחזרתו, ולמהרתו הובל על ידי שוטרים כבכל באויקם – לה"רבנות" הציונית שבתל אביב, ובנוחות שוטר אחד מבפנים – בנוספ' שני שוטרים שהמרו עליו מבחוץ, ביצע עליו פוקר הנ"ל "גט מעושה שלא בדין" – بعد אשתו מרת יענטא בת מ"ה מנהם מענדל קרעמער ז"ל – תוך כדי לאים עליו כ"פ: שאם לא יצית לומר כמו שמצוה עליו – אז יחוירוו לכלא. והבעל טען שלא אמר כלל כי שציוו עליו לומר, וכשהעדים התלוננו אליו – שלא שמעו מהבעל שאמר – כפי שציוו עליון, השיב להם פוקר הנ"ל: "זה לא מעכבר"... וכן כשהעדים מיחו בו – שהוא "בפה ממש", השיב להם: "צריכים לנמור את הרבר..." ומלאך ב"ז, ביטל הבעל את הגט כ"פ באמצעות כתיבתה – בפני העדים עצם, וגם בפני האנשים שעמדו בחוץ – כישיא לצרכיו תחת שמירה – באמצעות כתיבת הגט, ואח"ב התקשר אתנו – וערער על הגט. [ויאחד מחשובי הרבנים מאנטווערטן התקשר אתנו – וביקש שנודק לפרשנו זו].

אווי לנו לאן שהגענו, שבוגע לעניין חמור כזה – דהרת אשת איש לעלא – ישתמשו במחניינו עם פוקרים כאלה, בו בזמן – שאף בענינים הקלים הרבה מזה – אין סומכין עליהם במחניינו כלל, [עי' ש"ת דברי יואל ס"י ק"ח], ע"ש]. והנה גט זה פסול ובטל – מכח כמה טעמים – ואלו ה': [א], "גט מעושה שלא בדין – אף ע"י ישראל, פסול אף בדיעבד – ותצא מזה ומזה ובניה מן השני ממוריים. [ב], גט לאחר מאמר שכידם להחויר, ובש"ב כشنעשה תחת שמירה ואוים להחויר וככנ"ד, פסול. [ג], אם כטו את הבעל לממן גט – מכח טענה "מאיים עליי" וככנ"ד, הגט פסול ובטל מה"ת – אף בדיעבד. [ד], אף מי שדיינו לכופו בשוטין – יש בכוחו לבטל הגט טרם שבאת ליד האשה – ובמו שעשה הבעל בנ"ד. [ה], אף בעל – שדיינו לכופו בשוטין לכ"ע, מ"מ אסור לעשות כן – תוך כדי לקփחו מוכחות המגיע לו ע"פ ישירות – ובמבחן, ואם עשו כן וככנ"ד – או הגט פסול ובטל מה"ת. [ו], בעל המערער על פסלנות גלוים – ויש רג'ל"ד וככנ"ד, נאמן עד שיוכחש – ע"י עדים בפניו בכ"ד. [ז], בשערן ומון לאחר יציאת "קול פסול" על גט – ולא הוכחה ברבים וככנ"ד, או הגט פסול ובטל – מדין "כלא" הפויסל בגין כשלעצמה – אפילו אם היה מתברר אח"כ שהקהל היה בשקר. [ח], הסכמה החת"ס והדבר יהושע והחו"א: דבכ"מ שיש דעתה – שלא לכופ, אם סמכו על דעת המקילין – הגט פסול ובטל מה"ת בתורת ווראי, וא"ב בש"ב בנ"ד – שהמוני פוסקים המצויינים להלן פוסלים הגט. [ט], בשאהשה "חוורתה" בפירוש שלא תנשא וככנ"ד – או אף אם נשאת ע"פ "הוראה מוטעת" – תצא. [ראיה להלן – ביסום כל הנחות אלו – ע"פ סדר הנ"ל, ע"פ יסודות איתנים – עם מקורות ומ"מ לדברי הפוסקים – אשר מפיהם אנו חיים]:

אשר על בן הדין מカリים בזה בשער בת רבים, וגם מזהירים אנחנו בזה את האשה יענטא ראטטער (לבית קרעמער) תח"י מירושלים – ב"התראת בית דין" חמoro: שעידיין היא "אשת איש" גמורה – אשתו של בעל מ"ה יודל ראטטער ני", ואסורה להנשא לשום אדם – טרם שתתקבל גט כשר מבعلا הנ"ל. וחלילה לשום אדם מישראל לישאה – על סמרק "גט בטל" הנ"ל. ואם תעבור ח"ז – ותנסה על סמרק ה"גט בטל ופסול" הנ"ל – ע"פ הוראת זיפניים ומיזידין, הרי שניהם – הוא והבעל, עוכרים על האיסור החמור והנורא – ד"אשת איש" רח"ל – ותצא מזה ומזה ובמבחן בפוסקים, ונהייה מוכרכים להכרייז על הולדות – אשר يولדו להם על סמרק גט הנ"ל: שהם "ממוריים" גמורים לכל דבר – עד סוף כל הדורות [ובכואר ברמא"א יוז' סי' רק"ג, ס"ג], ע"ש], ולמזהיר ולנזהר – שלומיםתן כמי נהר, ולהשומעים יונעם – ותבא عليهم ברכת טוב.

וע"ז באתי עה"ח – בשם שאר חברי הב"ד – רסניף "שומרו משפט" יום שני לסדר לא תיראות כי ה' אלקיים הוא הנלחם לכם" (דברים), ערומים ושמנה ימים לחודש חמו, שנתה ה"א חמש"ט לפ"ג.

אליגנט
אברהם שמאלי יהורה ג'עשטונג
ראכ"ד ביד"צ סניף "שומרו משפט"

סניף "שמרו משפט" * ניד מוחך לך עיל': הומנות, עקלום,חויר עוטאות, פקון דין, גויטין * ומן לנע"ד שלא קפחו מוכחות: לחייבת הבני"ד, לחץ גמור, גלהוק עטני, גלאה בבורות, וטועם

ביאורים ומקורות [מהדי"ג] על הנחות שבמכתבינו - [קייזר מספרינו "גירושין בהלבתן"]:

[א]. נת מעוזה שלא בדין - אף ע"י ישראל, פסול אף בדין - ותצא מהו וモה ובניה מן השני ממורים.

עי' משנה (כמota קי"ב, ז), רמב"ם (גיטין פ"ה, ס"ה), ר"ף, רבי יונהן, רשב"י, תומ' (כמota ע', ה). וגמר ק"ז, ה, ד"ס יול"ה, ר"ת (פס"י, מא"ז, רמב"ז, ר"י) (מה, מא"ז, כ"ד, מ"ה), רשב"א (מ"ה, ס"י מקע"ג), מהרב"ל (מ"ג, ס"י ע"ג), [כ"ב במכבת מאליהו (אלפנדי, שער ז, ס"י ע"ג) בשיטתם], ר"ג, ריא"ז (גיטין, פ"ה, ב'), שה"ג (גיטין, פ"ה, ב'), מ"ט (ה'ות ד', ה'ות ז', ר"י) (ס"י ע"ג), מהרי"ק (טוטח קל"ג). ובן איפסקא להלהה ולמעשה בכל הפסיקים בעלי יוצא מן הכלל, ע"י טור ושו"ע (ה'ע ס"י קל"ג, ס"ח ז'), ועי' ב"ש (פס, סק"י ז'), גודלה מרדי (גיטין, ס"י ט"ז) - דפסול מה"ת, [ובן יוצא גם מדברי המתז' (פס, סק"ט)], דרבנן משה (ה'ע ס"י ע"ג, סק"ז), פרישה (פס, קכל"ז), ח"מ (פס, סק"ט), נבו"א (נדמל כא"ק, ס"מ, סק"ט), חת"ט (ה'ע ח'ה, ס"י כ"ה, ד"ס כה). ופי' קט"ז, ד"ס מועז. ומ"ג, סופי ס"ה, וזה, ליקוטים ס"י ט"ז). בעי חרי (ה'ע ס"י קל"ב, וכלה"ב), בא ר' יצחק (ה'ע, ס"י ט"ז, ענפ' ג). עין יצחק (ה'ע מ"ב, ס"י ל"כ), שד"ח (מע' ב', ה'ות כ"ז), ישוע"ק (למי' קל"ג, נמ"ו נכלו (פס), רב פעלים (ה'ע מ"ב, ס"י י"ג). עונג יו"ט (ס"י קמ"ט, ד"ס וכלה), אור שמח (גיטין פ"ג, ס"ג), מהרש"ט (ה'ע ס"י י"ג), נטע שורק (ה'ע ס"י כ', ה'ות ז', ר"ז, ערואה"ש (פס, קמ"ט) וגו), שואל ונשאל (ה'ה, ה'ע ס"י כ"ט. ומ"ג, ה'ע ס"י מ"ה), חז"ו"א (ה'ע ס"י י"ט, מ"ט, מותיות ה', כ, ו), חלק"י (ה'ע ס"י קמ"ט, מ"ט, מות' ג). ומ"ז ס"י ע"ג, ה'ות כ"ה), אנדר"מ (ה'ע מ"ב, סופי מ"ג), משנה"ל (קמ"ח, ס"י צ'). ומתינו"ל (ה'ע מ"ב, ס"י קי"ז, קל"ז, וקס"ה), שאלות שאל (מ"ג, ה'ע ס"י ח', ט), וקובץ תשובות (מ"ג, ס"י קמ"ז, קע"ט, וקס"פ).

ויש לציין לרוחא דמלתא, אף לשיטת הרמב"ם (גיטין פ"ג, ס"ג) רם"ל דגט מעוזה שלא בדין ע"י ישראל - אין פסול אלא מדרבנן [מלבד מה דבלאה לא קימ"ל כוותיה בוה וכג"ל, מ"מ] מודה בנ"ד - דפסול מה"ת, וזה משנה טעם: חדא, דהרי כתוב מהרי"ט ע"ז (יטמות, ס"י מ', ד"ס הול), דכשבבעל ת"ח - וודע שגות מעוזה פסול - גם הרמב"ם מודה דפסול מה"ת, [וכע"ז כתוב גם בעונג יו"ט (ס"י קמ"ח)], ובנ"ד הרוי הצהור בעל דמשוע"ה הרוחב לים עכשו לא"י - שונה משלשבר שמנע מזה, כי מעת שהחואן להשיעורים ב"קהל בית דין" - ידע: שאם יכפוهو - בלא"ה היה הגט פסול. ועוד, דהרי כתוב החזו"א (ה'ע ס"י י"ט, ה'ות ה', ד"ס כתג מוד), דהרבנן מודגש - דדוקא אם "טעו" הדיינים ומכרו שהגט כשר - רק או אינו פסול אלא מדרבנן, וזה לש"כ כהווים - דכבר נפסק להלהה ברם"א (ס"י קמ"ז, סק"ה), וש"ד (גנו"ל ס"מ, ס"י כ'ת, י"ו, מ"ה, מ"ג, ומ"ח) - דצרכין לחוש לחומרא לכל דעה, ונמצינו דאם עכ"ז סמכו להקל - ה"ול" מזידין" ונאבר מהם עי"ז כח ביה"ר, וחשבין כ"הרוות" בعلמא - דליך שום מצوها כלל לשמו"ע להם - ומילא גם הרמב"ם מודה דהגט פסול מה"ת.

[ב]. נת לאחר מאמר כשבים להחזרו, ובש"ב בשנעשה תחת שמירה ואוים להחזרו ובבנ"ד, פסול.

הנה, בנ"ד שהיו חמוש בסוחר כל הלילה - [רצו"פ "צ"ו המאסר" של הפוקר דאמב], הרי פשוט, דהרי אם היה נותן הגט לאחר שנשחרר - ללא שם שומרה עלי'ו, הוא פסול - אם עדין כה יד המанс עלי'ו להחזרו, וכמבהיר במתרי"ק (ס"ו ס"ג), בצלאל אשכניו (ס"י ט"ז). ובש"ב וכ"ז ובנ"ד, שנותן את הגט תוך כדי היותו משומר ע"ג נ' שותרים - ותו"ך כדי אiom להחזרו לכלא - אם לא יתן גט, הרי פשוט בכל הפסיקים - דאפיקו בשאיינו אסור באוקים בכלא ממש, אלא שומרים עלי'ו - ואינם מניחים אותו לילך لأن שרותה, ג"ב הו"ל גט מעוזה - אפיקו בשלא היו כלל לא לפני גט כלל, ע"ר רמ"א (ס"י כ"ה, וקס"י י"ט), משאת בנימין (ס"י כ"ג), פנ"ז (ס"י ע"ט). ויתר מזה מבואר בפסיקים, דאפיקו אם רק אין מניחים אותו לצתת מן העיר - ג"כ פסל, ע"י תשב"ז (מ"ה, ס"י ה), ריב"ש (ס"י קמ"ז), ראנ"ח (ס"י ס"ג), מהרי"ט ע"ז (ס"י מ'). אמןם, אף הרבה יותר מזה מבואר בפסיקים, דאפיקו אם רק "הפהודה" אותן או "הגינויו" עלי'ו שאסרו, ג"ב מוחשב גט מעוזה - אף בשלא קיימו את אiomם, ע"י מאירי (גיטין פ"ה, ז), ריטוב"א (פס), רוקח הנadol (ס' מקמת, שער ל'ה), רמב"ם (מלילה פ", ס"ז), ראב"ד (מmiss דעיס, ס"י ליל"ד), רמ"ה (ס"י ריכ"ט), רשב"א (ח'ג, ס"י רענ"ז), תשב"ז (מ"ה, ס"י ה'), בצלאל אשכניו (ס"י ט"ז), רדב"ז (ס' הולפס ל'ה) אהלי יעקב (ס"י קל"ה), מב"ט (מ"ג, ס"י מ"ה), דרבני נועם (ה'ע ס"י ל'ה), יד ימין (ה'ע ס"י כ"ג), ב"י א"א (תניינ', ה'ה, ס"י ע"ט), דברי מלכיאל (מ"ה, ה'ע ס"י פ"ז), אבן ג' (ה'ע ס"י קמ"ה, ה'ות ב'), יריעות שלמה (ס"י כ"ה). משכנות יעקב (ס"י ל"ט), שם אורייה (ס"י י"ג, ו"ז). קדושת ב"י (ס"י ל"כ), וקון אהרן (מניינ', ה'ע ס"י קמ"ה). וא"ב כש"ב וכ"ז בג"ד - דכולו איתנה בויה: [א], שה"י בלווא ממש בבית המשפט לפנ"ז. [ב], וגם איהם עלי'ו הפוקר להחזרו לכלא - ובידו לקיים את אiomו. [ג], ומtan הגט הייתה - תוך דמיון שבי ומשומר בפועל ממש - ע"ג שותרים, בוראי שהגט פסול ובטל בהחלטת לב"ע.

[ג]. אם בפ"ו למתן גט מכח טענת "מאים עלי" וביבנ"ד - הגט פסול ובטל מה"ת - אף בדין.

הסכמה כל הפסיקים - דלא קימ"ל כדעת הרמב"ם (חיטת פ"ד, ס"מ) דמותר לכפות על סמרק טענה זו, [ובהגדרות טענת "מאים עלי"] - נכלל כל תביעות על גירושין, שאינו מחמת הששה מומים - שנמנו במשנה (כמota ע"ג, ה').

ובטושו"ע (ה"ע, ס"י ק"ד ס"ה וכ"ג), ואפילו כשייש על הבעל טענות חוקת והגוניים מאוד - מוחמת התנהגותו הגורע וכדלקמן (כמורות מוגנות), מאחר שכבר פסקו הרם"א והש"ך דבשו"א אין לכופ על יותר מן המנוין שם ובנ"ל (מות ה', ז' ו' ו'ה), ב"כ רם"ב"ז (כמורות ס"ג, ז'), רשב"א (ח"ג, ס"י תקע"ה, ותקע"ג, ומולק ק"ב, ומ"ה, ס"י ל"ה. ומ"ז, ס"י ע"ב. ומ"ז, ס"י מ"ה. וצמיוקות ס"י ק"ל, ק"ל, וקל"ה) - דהסומך בזה על הרם"ם - הוא מרבה ממורים בישראל, הה"מ (ulings פ"ג, ס"ה). הגה"מ (ulings פ"ג, ס"ה. ס"ק"ז) - [במומר ומשומד, והובא להלכה בבב"י (ס"י ק"ג, ק"ז, סוף מהות ס"כ), רדב"ז (ח"ג, ס"י ר"ס), מהרש"ל (ס"י מ"ה), עבדת הגרשוני (ס"י ל"ט), ע"ש], רא"ש (כמורות פ"ג, ס"י ל"ז. וצוית כלל מ"ג, ס"י ו' ו'ה). ריטוב"א (ס"י ק"ב, תשב"ז (ח"ג, ס"י ס"ט, ב"י מה"ע, ס"י ע"ב), טישו"ע (פס, ס"י מ"ה, רדב"ז (ח"ג, ס"י ר"ס) - [ביבעל המשtiny בשינויו במיטה], מהר"ד"ם (ס"י ק"ב, מהר"ד"ם (ס"י ק"ג) - [ביבעל שרדף אחריה עם סכין להורגנה], ושם (לה"ג, ס"י י"ג, וקל"ה), מהר"ם אלשיך (ס"י ח') מהרש"ל (ס"י מ"ה) - [ביבעל שעשה מעשים אשר לא יעשה], ושם (ס"י פ"ט) - [במשחק בקוביא ושיכור המקיא לאחר שתיתחו וכל הבית מתגעגע מזה], ראנ"ח (ס"י מ"ה), מהר"א ששותן (ס"י קפ"ז), מהר"ט"ז (צונת ח"ה, ס"י ל"ט) - [ברשע גמור - נזוף שיבור גנב ומצורע], ושם (כמורות, ס"י ל"ז, וקע"ג), רם"א (ס"י ל"ז, וו"ז) - [בגנוב ומופיע מטבחות - שהרחיק נדור מביתו לכמה שנים, ולא פירנס כל' את אשתו ובנוו], מהר"ם לובלין (ס"י מ"ה), יBIN ובעו (ח"ב, ס"י מ"ו), גודלה מרדי (ס"י ט"), אמונה שמואל (ס"י ח') - [ביבעל שבוכו ממונו על זנות], דברי נועם (ה"ג ס"י י"ח), נודב"ז (מ"י ניל, ה"ג ס"י י"ג, וו"ז), חת"ס (לה"ט ח"ב, ס"י ק"ה), ר"ז מלעד (ס"י י"ז) - [ברשע גמור ורעה זנות, שהיה לו חולין המתלבכת], שוו"מ (קמ"ח ח"ב, ס"י קע"ה. ומ"ב, ס"י קפ"ז). עין יצחק (מ"ג, ס"ק"ע ס"י י"כ), חתן סופר (ס"י י"ט, מות ה'), ריב"א (לה"ס ס"י כ"ט) [ביבעל המשיש לחיות עם זונה - ויש לו ג' ילדים ממנה], מהרש"ם (מ"ג, ס"י י"ג), קובי"ז נשיבות (מ"ג, ס"י קפ"ז) - [ביבעל שהתנהגותו מזור - וכבר נפרד ז' שנים, דל"מ שאסור "לכופו", אלא אף א"א "לחיבו" לנגרש, שאילת שאל (מ"ג, ה"ג ס"י ח', וט) - [באנשים שעובו נשויותיהם - וחיים בגלי עם אחרים].

ומה שכתבנו - דהגת פסול אף בדיעד - הוא פשוט בכל הפוסקים, ע"י ה"מ, ב"י, דברי משה, פרישה, ח"מ, ב"ש, (כמ"ייניס צפיקא צפיקא). ומ"ש ב"התשב"ז (ח"ג, ס"י ק"ט) - בשם הרא"ש (כלל מ"ג, ס"י ו') - בדיעד אם סכמו על דעת הרם"ם - וכפו על סמק טענה זו כשר. הנה על אף שהוא מדגיש בברירות (פס, ס"י ר"כ), ד"דיעד" היינו דוקא - לאחר "شنשת" כבר, [כמובן, דוקא מבלי התראה שלא תעשה כן, וכדלקמן (מות ט)], מ"מ לא נתקבלו דבריו אצל שום פוסק, [וגם הב"י שambilו יותר מ"ס פעמים בחוברו - לא הביא ד"ז משמו], ונראה דזהו - מכח תרי טעמי: חדא, משום דלא מסתבר כלל לומר - דלאחר שכבר נישאת הו"ל בדיעד, דא"כ כל אחת שתתווודע מזה ע"י יוציאה - תלך ותנסה, וכמו שכותב הריב"ש (כמימות, ס"י כ"ט) טענה זו - [כלפי דין משאל"ס, אדם נתירנה בדיעד - יינשאו לכתולחה]. ועוד - והוא העיקר, דהרי המעין בדברי הרא"ש יראה, דלא מחק כלל - בין "לכחותלה" ו"יזעדר" - רק בין "לשעבר" ו"להבא", ומשמע דעכ"פ "להבא" - הוא פסול אף "בדיעבד", וכן כתוב מהרש"ל (ס"י מ"ה) בפתרונות בכונת דברי הרא"ש. [ומה שחותט המשולש (פ"ו ג', ס"י ל"ט) רוצה להעימים בשיטת התשב"ז, דס"ל דלאחר ביצעת הנט - הו"ל דיעד אף קודם שנישאת - למרות דבריו המפורשים להופך וככ"ל, דבריו תמהין מאד ומרפסין איגרא מכח כמה טעמי - וכדבריאנו במק"א בארכאה, וזה נפרק גם מדברי הרם"א (ס"י י"ו) - שכותב להדיא היפך דבריו, ואכם"ל]. ומלבד כ"ז - יש לדעת, הרם"א (ס"י י"ז) פסק להריא, דאף הרם"ס [הමתר לכופ על טענה זו, מה בלאה לא קימל' כוותיה בזה (וכי"ט, מ"מ)] וזה דוקא רק בשאינה הובעת גט על סמק טענה זו, משא"כ כשהוא עושית כן - או גם הוא מודה דאמור לכופ - ופסול מה"ת, ומהרש"ם (ח"ג, ס"י רכ"ט) סתם כוותיה, ע"ש. ולפי"ד נפל בכירא כל אפשרות כ"ש - להסתמך על שיטת הרם"ם בזה - כשמבוקשות גט על סמק טענה זו, וו"פ].

[ד], אף מי שדינו לכופו בשוטין - יש בכוחו לבטל הגט טרם שבאת ליד האשה - וכదעה הבעל בנ"ד.
ד"ז פשוט לכל ברבי רב - ואני סובל שום אריכות, דהרי אף בעל שמורת לכופו - צריך שייאמר "רוצה אני", ואם ביטל הגט באמצעות הכתיבה - הגטبطل, [ולא מועל ע"ז ה"בitol מודעות] - מה שנוהגין לומר עם הבעל טרם המסירה, דזה אינו מועליל - רק על ביטול שבין הכתיבה והמסירה, אבל לא על מה שביטול באמצעות הכתיבה, דהרי חלק הכתיבה שלא"ח"ז היה בפסול, [עי' שו"ע (ה"ג ס"י ק"ג, סdag"ג ס"ג, וע"ז), ובביאור הנר"א (פס סקמ"ה, וק"ח). ע"ש]. ומה הטעם אין יכולם לכופ [אף מי שמותר לכופו מן הדין] - שייאמר "כתבו ותנו", דהרי יוכל לומר אה"כ דברים המבטלים את הגט.

[ה], אף בעל - שדינו לכופו בשוטין לכ"ו"ע, מ"מ אפשר לעשות כן - תוך כדי לקփחו מובות המגיעה לו ע"פ ישות - ובמכווקשו, ואם עשו כן וככ"ד - אז הגט פסול ובטל מה"ת.

ב"ב מהרש"ם (ה"ג, ס"י מ"ה) הובא בבנה"ג (ה"ג, ס"י ק"ג, נג"ט לות ה') - מן הסברא הבורורה: דאף כשהבעל הוא מאותם שדינם לכופ להוציא בשוטים לכ"ו, מ"מ והוא רק כשאינו רוצה ליתן גט כלל, אבל כמשמעותם ליתן גט - אלא שמעמיד עצמו על זכויותיו האנושיים והמוסריות, בודאי ש אסור לכופ על מהן גט בל"ז, דמשמעותם שモותר לכופ על עצם הגט - אכתי לא אבד את כל זכויותיו, ואם אכן כפו אותו לנרש בל"ז - הגטبطل, ובtems דבריו ע"פ דברי ההורגה (ס"י ד) - משות"ת הרא"ש (כלל מ"ג, סופי י"ב) - שהובא בבב"י (ה"ג, ס"י קמ"ג), ועי' נופת צופים (ה"ג, ס"י י"ו), דבכה"ג לה ההפיה בכדי לשחררה מעיגנה - אלא בכדי לקփחו מזכויותיו. וכן נקטו מרדנשicity בדבר אמרת (ס"י י"ו). עין יצחק (ה"ג, ס"י מ', מות י"ז וו"ח), מהרש"ם (ח"ג, ס"י ק"ט). [ואין מזה סתירה - למ"ב הפוסקים, דמי שדינו לכופו להוציא - אינו בכוחו להטיל תנאים על מתן הגט, ע"י רשב"א (ח"ג, ס"י רכ"ז), רשב"ש (ס"י ר"ת, ופפ"ג-ה), חוחמ"ש (פ"ו ה', ס"י ו', מות ג').

משחא דריבותא (ול"ע ס"י קל"ז, ק"ה), נופת צופים (ול"ע, ס"י קל"ז), רהמ מירו - דוקא בתנאי שאיןו הגוני. וגם בלא"ה, הרי הרשב"ש והחו"מ - מיריו מן החיב להוציא מהמת "איסור", וע"כ אם יטיל תנאי ולא תקיקים הרי לא תחריש, וא"כ לא הוועילו חכמים כלום בתקנות ע"ש]. ומעטה, הרי בנ"ד, כבר הודיעו בא כוחו של הבעל כ"פ לצד האשה - שהוא מוכן ליתן גט פיטוריין - כשהלא יקופח מוכיותו כאב לילדין, [ויש מכתב מעסכנים המעידים ע"ז, והבעל הוכיח את נכונותו להוה ע"י שהשליש לה גט אצל ב"ד, אלא שצד האשה לא רצוא להתרשם עמו], א"כ בודאי שהכפיה לגרש בל"ז פסולת.

[ו], בעל המערער על פסלנות גלוים וייש רגלא"ד ובבנ"ד - נאמן עד שיווכח ע"י עדים בפניו בפני"ה.
והגמ רשי הנקודות: שהבעל נתן הגט - תוך הוו שמור ע"י שלשה שוטרים וכגן"ל (חותם צ'), ושבוטל את הגט - בפני העומדים בפנים ובחוץ ובגן"ל (חותם ד'). כ"ז ידענו - רך ע"פ דבריו. הרי באמת, דהgent פסול גם בל"ז - רך מטעם הוו שבוע בלילה שלפנ"ז - בלבד ובגן"ל (חותם צ'). מ"מ לרוחא דמלחה, הרי כתוב הר"ז (ס"י מ"ג) - הובא בב"י (ול"ע ס"י ק"ז, מא"ז ס"כ). [ובן יוצא מדברי הרמ"א (פ"ז ס"י ה"ה): דעכ"פ כשייש רגלא"ד שהאמת כדבוריו, ועפ"ז פסק בשם אריה (ס"י ג"ג). דבעל שטוען שלחצו עליו על מתן גט - עם איזומי מאמר, אם חווינן שננתן גט פתאום - או נאמן לפסול את הגט עם טענה זו - אף בשאי לו עדים ע"ז, הרי יש רגלים לדבר שהאמת כדבוריו. ובבנ"ד אין לך רגלא"ד יותר ממה - שהויה חבוע בלילה שלפנ"ז, [זהו מילאת דעליה לגלוי] - שהרי ד"ז רשות אצלם], וגם הכל יודעים - שלא רצתה לגרשה - [כבודו שהויה מקופח מוכיותו ובגן"ל (חותם צ)], ומילא ברור, רעד שלא יוכחש ע"י עדים - בפניו בפני"ה - הוא נאמן לפסול הגט. וממש"ב החת"ס (ול"ע ח"ג, ס"י פ), ב"י"א (קמלה, ל"ג"ע ס"י ל"ג. ומתניין, ל"ג"ע ח"ה, ס"י ע'), חמד"ש (ול"ע ס"י פ, ופ"ה), מהגנ"ח (מ"ג, ל"ג"ע ס"י ל"ט - מ"ג), ש"ו"מ (תנייל פ"ג, ס"י כ"מ כ, וכ"ט), מהר"א (ס"י ל"ג) - שאינו נאמן בלבד עדרים, [וע"ע יד יוסוף (ול"ע ס"י ח), מהר"י הכהן (תנייל, ל"ג"ע ס"י י"ג), מהר"א הלווי (ול"ע ס"י ח), רמ"ז (ול"ע ס"י ל"ז, ול"ט), שנחalker בעבדא א' - אם עריכין גט אחר]. הם מירוי בגונני: שוגם לפוי דברי הבעל - נעשה הגט בלי שם פסול ניכר - וambil רגלא"ד שהאמת אותה. משא"ב בנ"ד - שמערער על פסלנות גלוים, [ኖוכחות השוטרים, וביטול הגט בפני עדים] - וגם יש רגלא"ד בגין"ל, בכ"ג כו"ע מודים: שערכו שלא הוכחש בפני"ד פסול הגט, [ובפרט כהיום שמסדרי ניתין כבר נתפסו בשקרים גלוים].

[ז], בשערר ומן לאחר יציאת "קהל פסול" על גט - ולא הוכחה הרבהם ובבנ"ד, או הגט פסול
ובטול מדין "קלא" הפוסל בניין בשלעצמיה - אפילו אם היה מתברר אח"כ שהקהל היה בשקר.
והנה, כל מש"ב לעיל (חותם ו) - לענן נאמנות הבעל בערעו על פסלנות הגט, לא הוצרנו לה - רק בשעה, אבל עכשו לאחר שערכו כמה חדשם - שהערעור ב"קהל הפסלנות" - כבר הוזקה ב"קלא דלא פסיק" מסוף העולם ועד סופה - בין בכתב ובין בעל פה, ולא הוכחה - וגם לא הודהתה [להלכה] - ברבים מעולם, הרי הדבר פשוט - דהgent כבר פסול לחלוין, אפילו אם יתברר בעתיד - כשרות הגט להלכה, או שיבאו עדים ויכחשו בפני הבעל בפני"ד פרטיה העבדא. וזהו מכח הדין ד"קלא" המטיל פסול על הגט - אף אם היא כשרה עצמן, ע"י רמ"א (פ"ז ס"י ג"ה), דכשלא הוכחה הקול מיד - הוא פסול בהחלתו, ובשארית יוסוף (ס"י ה"ה),adam הגט לא נעשה בפומבי - ולא הוכחש הקול מיד - היישין לה, וכ"כ במשפט נתניין (ס"י ג"ג). עבדות הנירושוני (ס"י פ"ה), ומשבנות יעקב (פ"ז ס"י ל"ה) ד"קלא" פסול את הגט.

[ח], המכמת החת"ס והדבר יהושע והחו"א: דבב"מ שיש דיעה - שלא לבות, אם סמכו על דעת המקילין
- הגט פסול ובטל מה"ת בתורת וודאי, וא"כ בש"ב בנ"ד - שהמוני המציגינים כאן פסלים הגט.
בן פסקו הפסיקים בגין"ל - אפילו כשהלא נתקפה הבעל מוכיותו, הגם שב"א מהם - כתוב כן מטעם אה"ר: לדעת החת"ס (ול"ע ח"ה, ס"י ק"ט) [הובא בפתח"ש (ול"ע ס"י ע"ז, ס"ק ה'. וס"י ק"ג, פ"ק ה')] - והוא משומם דכיוון דיש דיעה - האסור והפסול את הכהיה, שוב אין לנו הוכחה ברורה - לסבירת הרמב"ם (גיטין פ"ג, ס"כ) - [ע"פ הסבר הלח"מ (פס)], שרצוונו הפנימי - אכן להיפך ממייאנו הגלי - משומם שמקיים בזה המצווה דלשומע לד"ת, דהרי לך דיעה - אין מקיים בזה שם מצווה כלל. ונΚטו בדברי הכת"ס (ול"ע ס"י ק), שעררי רחמים (מ"ה, ל"ג"ע ס"מ"כ כ"ז), אבני האפוד (מ"ה, ל"ג"ע ס"י ק"ז, לומת י"ז). חתן סופר (ס"י י"ט), דבר יהושע (מ"ג, ס"י ל'), נחל"ץ (מ"ג, ס"י ל'), וממש"ב פוסק אחד - שהחת"ס פסול רק לכתלה, והוא טעות עצום - שנgrams ע"י שכח דבריו בהחפוץ ובקצתה מהמות טירדרתו (בדמותנצל שם), וכיון דלמעישה בלא"ה לא סנק ע"ז - דהרי פסל את הגט מטעם אחר, לא ע"י בלשון החת"ס ולא ראה שכח בפירוש - שהgent פסול אף בדיעבד]. וליבא שום חולק על דברי החת"ס, דמה שהשhard"ח (גיטין ס"י ה', חות ט"ז) - כתוב שאיןו מבין דבריו, אין זאת אומרת שחולק עליו - ובמו שא' הקלים מזמנינו רצה לומר, דהרי זו נפרק מרברי השד"ח עצמו - שנקט (כליל' פסוקים ס"ט, לומת ס"ז), דכשפוסק קמתה על פוסק אחר - אין זאת אומרת דחולק עליו - רק בשמדגש בן בפיירוש, ושכ"ב הרמ"ע מפאנו (ס"י ק"ז), שארית יוסוף (ס"י ג', וו"ט), ב"ח (ו"ז, סומ"י י"ה. ומו"ת, ר"ס ק"ז). נחל"ש (ס"י כ"ה). זרע אברהם (מ"ה, ס"י י"ט). חוקות החיים (ס"י י"ט).

ולදעת החזו"א (ול"ע ס"י ג"ט, לומת מ') - וזה מן התעם, דכיוון דמחמת חומר א"א וחושש טמיעת ממורים - מוטל עלינו לילך לחומרה - בכל ספק ומלחוקת הפסיקים בהתייר כפיה, [וכמו שפסקו הרמ"א (ס"י ק"ז, פ"ק ה'), והש"ד (גז"ה, ס"י כ"ה, מ"ה, מ"ג, ומ"ט), והובא דבריו להלכה בפתח"ש (ול"ע ס"י ק"ז, פ"ק ה')]. ועוד כדי כך מגיע חומר הדבר, דאף הספרדים - שנוקטים בכ"מ בחמאתר - לעומת הרמ"א, מ"מ בעניין זה - גם הם נוקטים בזה לחומרה בדעת הרמ"א, וכמש"ב בני בניין (ס"י י"ז) - בשם שמחת יו"ט (ס"י ה', ע"ש]. וא"כ אם סמכו על דעת המקיל - נאבד מהם ע"ז דין "חכמים", ויש

לهم דין "הדייטים" ו"מוידין" - דליך שום מצוה לשמעו להם, וממילא שוב אין לנו סברת הרמב"ם (גירוזין פ"ב, ס"כ) - [ע"פ הסבר הלח"מ (פס): דמשום שיש בזה קיום מצוה - משוחה ממכים [עכ"פ בפנימיותו] לדבריהם, ע"ש.]

ולדעת הדבר יחוושע (ח"ג, ס"י) [בחוספת ביאור] זה משומן - רכזון דהבעול יש לו להלכה דין "מווחק" - בכל הקשור לחיויבו על מתן גט, דהרי רוצחים להוציאו ממנה - "אשה" שהוא "שלו". דהgem דאמוינן בגורם (גיטין ט", ע"ג) "גופה מי קנו לו", וכן (קידוטין ו', ע"ג) "אשה דלא קניליה גופה", וכ"כ התום" (כ"ק מ"ז ח', ד"ס וכן) ד"גוף האששה לאו ממון בעליים הוא", וככ"ז כתבו שם הנמק"ר, ושטטמ"ק - בשם הראה", וח"ר"ן (גיטין ג', ח') בשם התום" (ליטל לפליינו). והרמב"ן (פס ט', ח', ד"ס אלל), ומארדי (פס), והריטב"א (פס), שאין אששה וו ממונו של בעל וכו', והרשב"א (קידוטין ו' ע"ב, ד"ס אלל מל) - בחב בשם הרaab"ד: ד"גופה ממש לא קניליה", [הובא באבוי מילואים (פי"מ"ב, קוסק"ה), ובחלקה יואב (מס"ק, מה"ע ס"י ו', ד"ס אלל)]. ע"ז הרי כתוב רשי" (עכ"ה ויקלח כ"ב, י"ח) דאית כהן "גופה" קנו לו, וכ"כ התום" (כ"ג מה"ע, ד"ס קידוטין, ע"ש). וזה מיהא ברור עכ"פ, דע"פ תוה"ק יש לאדם "קנין" באשותו ובדתנן במשנה (קידוטין ז', ח') האששה "נקנות" לבעה בכסף, וגמרין לה (פס) "קיוה קיה" משורי עפרון, ושם (ו', ח') הרי את "שליל" הרי את "ברשותי" - מקודשת. והכו קימ"ל להלכתא ברמב"ם (לחמות פ"ג, כ"ו), ובטושו"ע (לה"ע ס"י כ"ג, ק"ג). ובגורם (לחמות ס"ז, ח') דכתהן שנשנא אשה - "קנין בספו" הוא... וכן כתוב הרמב"ם (מלחמות פ"ז, ט"ג) "שהרי היא קנייננו". ועי" רשב"א (פ"ז, ס"י י') דאספה "קנינה" - היא לבעל - ו"קנין בספו" קרין ליה. ויתר מזה כתוב (מלחמות ס"ז, ט"ג) "שהארה אמר" אשה עצמה לבעה". עשית לאשה ב"נכסיו" - דהאר אששה קנין בספו של בעל הוא. ועי" ח"מ וב"ש (ס"י ק"ט, סק"ד), ש"מכורת עצמה לבעה". [יע"ע בגורם (מלחמות ס"ז, ט': גיטין פ"א, ח') קידוטין כ' מ"ב], רשב"ב (מלחמות פ"ג, מ"ב), רשב"י (סנדין נ"ה, ג', ד"ס חומט), תום' (מלחמות נ"מ, ח', ד"ס ואילך. גיטין פ"ב, ח') קידוטין פ"ב, ח' (כ' מ"ז ועוד), חינוך (מלות ל"ס), רשב"א (מ"ה, ס"י הלך ר"ז. ויח"ב, ס' ק"ט), ראנ"ש (כלל לד', ס"י י''), יבין ובועז (מ"ה, ס"י ז'ב, וק"ז), מהריב"ל (מ"ב, ס"י כ"ג), דברי נועם (מו"ד, ס"י ל'), גנית ודרדים (לה"ע, כל' ב', ס"י י''), בית יהודה (לה"ע ס"י ח'), שאילת עיבז (מ"ב, ס"י ז'), ש"מ (כללו מה' ק"ה, ס"י רפ"ט. ומ"ב, ס"י ק"ל, רפ"ט. ומ"ב, ס"י מ"ז), מшиб דבר (מ"ג, ס"י י'ג. ומ"ב, ס"י ל'ה), מהריש"ם (מ"ה, ס"י ק"ט, ס"י י'), מנה"י (מ"ה ס"י ט'ו, ס"מ ח' ע"ש].

היוצאת מהן, דאף אם נימא שאין "גופה" קנו לו - מ"מ היא "קנינה" ו"ברשותו", וזה מיהא ברור - שאוთה ה"שבוד" שנשתעבדה לו ע"י הקידושין - "זהו" מה שאנו רוצין להוציאו ממנה ע"י הגירושין, וממילא פשוט דלענין זה - מি�יחס כהפקעה והזאהמן מן ה"מווחק", דהרי מבואר בפסקים דזכות "קיים לי" - אנו דוקא בנוגע להוציא חפץ מתחי"י אדם, אלא דשייכא גם כלפי כל "שינוי מצב" כלשהו - מה שאנו רוצין להזכיר על אדם, ע"י מהר"ט (מ"ג, מה"ע ס"י כ"ז) שבכ"כ בשיטת הרaab"ש (מלחמות פ"ט, ס"י כ"ח) [לענין חובسبوع, והובא להלכה בשורי דעה (ה"ב, ס"י ק"ט)], ח"צ (ס"י ק"ט) לענין יוציא מהות התביעה], שיבת ציון (ס"י ז') [לענין יציאה ממוקומו], בית יצחק (מו"מ, ס"י ז') [לענין שמיית צד אחד], ועוד. וא"כ בודאי, לכל "גירושין" - נחשב ע"פ חורה כלפי הבעול - ב"הוציאה" מן ה"מווחק", זופו"ב. ובין יוצא ברור מלשון החת"ם (מו"מ ס"י ק"ט) וויל' משפטים הוא.. - "להוציא ממון מיד המוחוק בו"..., ובכלל זה: "להוציא אששה מיד בעלה - המוחוק בקנין בספו", עכ"ל. הרי לנו, שכל אששה נחשבת - כ"רכשו" של בעלה - עכ"פ לענין דין "מווחק".

וא"כ, הרי בכל דין - שיש בו מחלוקת הפוסקים: אם - הבעול מחויב לגרש את אשתו - או לא, הרי בתורו "מווחק" - יש לו זכות טענת "קיים לי" אפילו כדעת "מיעות הפוסקים" - הפטרים אותו מגרש. ולא עוד, אלא שאף מוטל על הב"יד "חויב" גמור - להעניק לו זכותו שע"פ "קיים לי" - אף כשלא טען כן, ע"י מהר"א ששותן (מו"מ, ס"י ד', כ"ה, ק"ג), שושנים לדוד (לה"ע ס"י ל"ז). קיזור תקפו בהן (ס"י ק"ה - ק"ג). ברב"י (מו"מ ס"י כ"ה, ס"מ ח', מות כ'). חווים של שלום (ס"י י'ג), חושן האפוד (מו"מ ס"י כ"ה, כללי ק"י, מות ג'), נתה"מ (פס כללי תפeka, קכלג'ן), מנה"י (מ"ז, ס"י ק"י, מות כ'). ומ"ז, ס"י ק"ט). זאת אומרת - לענין נ"ז: שאין בכוחו להוציא - בוג�ו כשלדעת מיעות הפוסקים - והוא פטור מזה. יותר מזה, דכח חיוב זה - מגע עד כדי כך:ราม טעו הדיינים - וקփו את הנתבע - מוכחו שע"פ מיעות הפוסקים, הול' "טעות בדבר משנה" - והדין חור, [וכש"כ ב"ש"ה"יר" בדבר], ע"ד דבר משה (מו"מ ס"י ד'), וראש משביר (לה"ע ס"י כ"ה, מו"מ ס"י ל'ה) - בשם מהר"ש"ך. ואף יותר מזה - פסק החוזי (ס"י קמ"ה), דאיפלו אם כבר הוציאו ממנו - בנייגוד לדעת מיועת הפוסקים - והובא דבריו בפתח"ש (מו"מ ס"י כ"ג, קומ"ק ז'), ע"ש. ובב"כ וק"ז - כושא נוגע לאיוסרא - ובפרט לאיוסור החמור דא"א, בודאיAdam חיבתו לגורש - בנייגוד לדעת מיועת הפטרים אותם, הדין בטל - וא"ח לציתיהם, [ואם גירש מפני שסביר שפסקו בהלכה - הול' "גט מוטעה" הפטול ובטל. ואם גירש בנייגוד לרצונו - רק מושום שהתחייב בקנין או בשט"ב לציתיהם - הול' "גט מעושה" הפטול, וכדבאיарנו במק"א (לה"ג פנקק נ"ד, מפקק י"ה)]. ומעתה, אם כי הוא רק בהונגע - לענין "חויב" גירושין גרידא, א"כ בש"כ וק"ז ב"ב של ק"ז - לכל הנוגע לענין כפיה" על גירושין, בודאי דין שום מקום לוזה - כישיש אף רדק דעה יהודאה - האוסר לכופו, וו"פ. וממילא פשיטה, ראם כטו את הבעול על הגט - אף רק בגין גוד לדעה א' הול' טעות בדב"ט - והדין חור, והגט פטול ובטל.

[ט], בש"ה"ז בפירוש שלא תנשא ובבנ"ד - אז אף אם נשאת ע"פ "הוראה מוטעת" - תצא. ב"ב הרaab"ש (כלל י'ג, ס"י ג'), מהר"ק (魄, רדב"ז, פ"ד), שמש צדקה (מ"ב, ס"י ז', ט'). ברית אברם (לה"ע ס"י י'ג, ס"ט, וק"ג), [וע"ע רעקב"א (קמלה, ס"י ר'ז), חת"ם (מו"מ, ס"י מ"ט), בנח"ג (מו"מ, ס"י ז', ט'). נו"י"ש].

וע"ז באעה"ת, ה' האינו ו' תשרי תש"ע לפ"ק. אך זעם פָּאַרְזֵעַ נִזְמָנָן

מדינת ישראל

הרבי האזרחי תל-אביב - יפו

תיק מס' : 1-21-21
הארון : כ"ח מונד משס"א
(19/07/2001)

ב"ה

התובעת : רשות יענפה
ת.ד. : 051999837

הנאכע : ריצד יהוד
ת.ד. : 054009121

הגדון : גירושין

רשות בבוד הדיניים:

רב מ. י. מאזוז - אב"ד
רב דב דומט - דין
רב עמנואל זרביב - דין

הכלת

ביה"ד רשות בחומרה נזהה בזילול שבבעל מתইחת לכיה"ד בזה שאינו מרופיע
זה אורבע פעמים ולפיכך ביה"ד מורה להוציאו צו הבאה לכל קצין ושומר בידי
האשיה ויש לעצרו ביום שלישי ד' אב ס"א / 24/7/01 / ולהביאו לביה"ד ללא
שחרור ביום רביעי ה' אב / 25/07/01 /�� 10:30,

ניתן ביום כ"ח מונד משס"א
(19/07/2001)

(-מ. י. מאזוז
אכ"ד
דין) (דב דומט
דין) (עמנואל זרביב
דין)

(-מ. י. מאזוז
אכ"ד
דין)

העתק מהאייש למקור

רבב ג'וזף פון
הולדן אונטראנו

(הב' - בזילאי - 19/07/2001)

קבלת קהל: יימאים א-ה
בשעה: 13:30 - 08:30

טל: 03-6086666
טל: 03-6963992

מספר 33
מספר 61162
טלפון:

מדינת ישראל

תיק מס' : 1-25-090405
קבוע ליום :
באולס :

בית הדין הרבני האזרחי תל אביב

פקודת מעצר / צו ח把他

כיתן זה צו לעצור ולהביאו לפני בית דין זה את :

054009121	שם המשפחה: רוטר שם פרטי: יהודה שם האב: שם דרכונו: המען המלא : ROTER YEHUDA 17 TERLIST ST' לא ידוע פרטי זהותו נוספות:
-----------	---

צו זה יברוצע ע"י משטרת ישראל
ומותר לבצע בכל מקומות ובכל עת, פרט לשבת ומור逮 ישראל.

הנתירות גוספות ל��ין המשורה:

לכל שוטר או שוטרת לעצרו ולהביאו בפני בית"ד לצורך מותו בט ללא שחרור בערבות.

על מבצע החזו להחותים את הנעוצר על החזמנה שלחלו ולמחזר העו"ק השלישי כשחווא חתום לבית הדין.

דב דומב
יוז"

תאריך: ה' תמו תשס"ט (30/06/2009) חותמת בית הדין

תאריך חסירה	חתימת המבצע	חתימת מקבל	חתימת המבצע	הזהם	אל: רוטר יהודה עליך להופיע בבית דין זה ביום שבועה ולחמץיא המסמכים הבאים:
בבית הדין הרבני האזרחי בתל אביב					

(אסתי) (30/06/2009)

ערותק 4 : לתיק

לטיק

קבלת ק Holloway
בשעות 08.30-13.30

טל: 1-700-501531
פקס: 03-6965901
כתובתנו באינטרנט: www.rbc.gov.il

רחוב ש"ד דוד המלך 33
ת.א. 16253 61162

6. לאור האמור יתבקש כתיר ליתן צו מעצר המופנה למשטרת ישראל בו את הבעלות ולהביאו לבית הדין לצורך מתן צו.

7. עוד מבקש כי כתיר יתן צו עיכוב יציאה מן הארץ הנוד הבעל בגין ויזען העגינות וחוב המונות.

אברהם ז' ז'יף, ז' ז'

- כף -
הנפקה
בבבון נסיך אדוניו
ברם נסיך אדוניו

(3)